

MARNO JÁNOS

Változat Uri Asaf *A múlt hangja* című versére
(javított változat)

A halál alá néztem.
A járósínt alá.
Onnan szűrődött fel a lépések zaja.
A lépteidé.
Ahányszor megtorpantál,
a múlt hangja is elnémult.
Most a krétairást tanulom;
csikorduláskor mintha a kezedet
látnám tördelni.

Az örök betűzet
(*változat Uri Asaf Arc című versére*)

Sajgó talpam ébreszt rá: felkeltem,
s hogy éles szél járt erre az éjjel,
s a szélben vitorlázó denevérraj.
Csak én nézem ott felfüggesztve őket
felsorakozni a látószegélyen?
Melybe még belelobog egy rózsaszín sál
s vele a sárba vésett örök betűzet.

Papíron némának adja ki magát a lélek,
némának és szinte élettelennek.
Én azonban megkönnyebbülést érzek;
függöny gyanánt szárnyra kapó mosoly
játszhat az ajkak sarkán – s a végzet.

SZABÓ MARCELL

A zseb vallási karaktere (részlet)

A rövidfilm nem tesz különbséget
kezelés, dokumentáció, statisztikai adat,
statiszta és a laikusok számára ismeretlen
csúcsipari szerszámok között. A vizitáció
ősjelenete magába olvaszt minden emberi
gyöngeséget, szervi titkolózást, bujkálást
a hasüreg fala mögött. Amikor a világosító,
a hangmérnök, a sminkes nyomában betoppanó
fiatal orvos a gyöngé kéz után kap, magához
húzza, abban az őszinte gratuláció emberi, sőt
testvéri gesztusára látni. Fekélyekkel
borított emberbőr kifutó az Hôpital Americain,
Neuilly-sur-Seine északkeleti oldalán. Mintha
felvezető volna, de később világos, hogy ennyi
volt az egész. Rozsdaszín burkolatán hordágyak
görögnek nagy sebességgel. Egyszerre kigyúlnak
az intézeti lámpák és látszik a rézsú felette,
a tárgyak kapaszkodása, a Hold mint emlé.
A használatban lévő osztályok működését
megjelöli a tökéletlen szándék, melyet a lakók
a világtalan beltérből küldenek a külvilág
megnyugtására. A fűnyíró lassan megáll,
és mintha távolról, a környező világ szurrogátumából
fogyna ki az anyag, még halványabbá mosva
a póznákat, az elektromos vezetékeket, egy szűnni
nem akaró morajlás képi megvalósulásait,
a megdermedt flórából kifut az élet, a húsos levelek
elvékonyodnak, akár a malacnyelv, a dagadt
hibiszkuszokból kisülnek a nedvek, a kartonlapokból
emelt intézeteket rezegteti a szél. Lángolhat a pajta
a lucernaföldön túl, izzhat a fül-orr-gégészet
vasbeton kockája, apró nyelveknek látszanak
innen, takaréknak, aminek tüzét nem rendelték
meg. A fasizmus korai, kortárs meghatározásai
közül az a kép bizonyult a legmaradandóbbnak,
mely fényforrások szerves egységének ábrázolja

összeölelkeznek, de uniójuk nem a szervezetség egy második szintjére nyíló átjáró, hanem visszatérés egy előző létforma közvetlenségéhez. Az önrendelkezés, a kontúrok és határok felügyelete, az egyén és képességeinek szeretete csakis hiúságként értelmezhető egy lángoló tömegsír nézőpontjából szemlélve. Az egyetlen, roppant máglyává egyesülő tüzek, akárcsak Kleist támaszték nélküli boltíve, mely azért nem omlik össze, mert VALAMENNYI KŐ EGYSZERRE AKAR LEOMLANI, úgy feltartóztathatatlanok, hogy eszük ágában sincs helyet változtatni, terjedni, elharapózni. Az egy irányba hajlított fény- és hőerő nem egy mindent felemésztő kiscsömög hasonlata, hanem az örök koplalásé, és ha minden gyertyához tartozik egy tenyér, akkor a csoport összetételének minden átalakulása egy testrészmegsemmisülésével ér fel. Elfújnak egy gyertyát, vagy legyintenek a kelleténél nagyobbat, és a mozdulat nyomán átrendeződő fényviszonyok közösséget feltételeznek, melynek tagjai efféle jelzésekkel mulatják az időt. Néha maga a kiáltozás hárít el minden félreértést.

TATÁR SÁNDOR

Miért ne?!

2018 karácsonyán

A kedvedért ma mért ne angyal?
A kedvemért ma mért ne Ó?
Ne győzze bennem immár hanggal;
Némuljon el a kétkedő!

A kedvünkért ma mért ne béke?
Miért ne hit és nyugalom?
Mért ne szarjak az érvelésre,
Ha egyszer úgyse tudhatom!?

Mért ne jóság a kedvemért ma?!
Ki itt azértis megmaradsz,
S nem győz közöny le, sem kiméra –
Mért ne kegyelem? (Mért ne dac?!)

A kedvemért ma mért ne Kisdéd?
Miért ne jászol s üstökös?
Miért ne bízó, nyílt tekintet,
S új hazában, ki üldözött?

Mért lenne a Hold kaján, kancsal?
Miért ne nyájas s érthető?!
A lelkünkért ma mért ne angyal?
A kedvemért ma mért ne Ó?

JÁSZ ATTILA

Fausztina nővér kiadatlan álomnaplójából

[Láthatatlan teremtés. Medulini álomszótár]

isten elenged tenyeréből hajnalban két sárgarigót,
utána közvetlenül, még a hűvösben, huszonnégy
szúnyogot,
reggeli után kiengedi a sirályokat, utánuk fúj, hogy
vitorlázzanak,
szám szerint hatot, és hat darab halfarkast is,
délelőtt törpekócsagot röptet oda-vissza az öbölben,
a terasz előtt,
délben egy szitakötőt berregtet fejed felett, hogy
emlékezzél,
a délután a színes pillangóké és fél óra alvása,
hogy másnap ugyanígy kezdhesse újra, akkor is, ha már
nem látod

[Az úr kékje. Medulini álomszótár]

isten kékeszöld színű, ha jól csináljuk a dolgainkat,
gyönyörű, színes halak úsznak benne,
isten a világ minden azúrjában benne van,
amikor a tengerben lebegsz, hozzá imádkozol

[Bányató-meditáció]

Niklaus Brantschmel

fürödni elvarázsolt bányatóban szeméttelp mellett
jezsuita, zen szeretettel, meditálni tanyán,
szamárként legelészni, kölyök juhászkutyaként
heverni a porban békésen elnyúlva,

vadidegen emberekkel együtt lenni napokig bezárva egy
meditációs turistaparadicsomba, lebegni csak egész nap
ég és föld között, finom pókfonállal kötődni
ide is, oda is, de nem szakítani el, tanulni élni

(Posticum, Nagyvárad, 2018)

[Elhagyott álomparton]

álomban gyönyörű és ismeretlen tengerpartokat
jártam végig a szerelmemmel, bolgárnak tűnik utólag,
a tengerpart, a szerelem persze örök, ezért is
szeretem az elhagyott partokat

(Burgasz, 2018. 10. 05., tengerpArt)